

'Ik ben gedreven om te leven'

Don Diego Poeder

FOTO: PR

DOOD, GEWOON...

In deze reeks interviews die eens per maand in deze krant verschijnt, krijgen markante Schiedammers indringende vragen voorgelegd door Helen Teunissen, directeur van Matrice Uitvaartbegeleiding. Een interview over de dood, over de uitvaart en daarmee een gesprek over het leven. In dit interview spreekt zij met Don Diego Poeder, bokser en filmmaker.

Helen Teunissen

FOTO: SJAAK VAN BEEK

We ontmoeten elkaar in het Sterretje, een plek waar Don Diego Poeder graag komt. "Mensen noemen mij Diego, maar sommigen zeggen alleen Don. Ik ben een Rotterdammer in hart en ziel maar ben in Schiedam komen wonen omdat mijn vriendin hier woont. Samen met haar heb ik een prachtige zoon die nu drie jaar is."

Couveusekind

37 jaar geleden werd hij geboren in het toenmalige Dijkzigt Ziekenhuis in Rotterdam. "Ik was een couveusekindje. Dat verhaal hoor ik elke keer weer op verjaardags- en familiefestjes. Ik was bijna dood en de dokters hadden mij eigenlijk opgegeven. Ik heb moeten vechten voor mijn leven. Mijn ouders zijn in Suriname geboren, ik in Nederland." Op de vraag of hij zich Nederlander voelt, antwoordt Poeder: "Ik voel me gewoon mens. Dat vind ik belangrijker dan waar ik vandaan kom en waar ik nu ben."

Wereldkampioen

Poeder groeide op in het gezin van zijn tante. "Mijn oom zei al vroeg tegen mij: 'Jij gaat later boksen'. Het idee was dus niet van mij, maar boksen had wel aantrekkingskracht. Toen ik zo'n 15 jaar was ben ik met een vriend meegegaan naar een eerste gratis les, ik was meteen verkocht. Ik ben blij dat ik het ben

gaan doen. Daardoor ben ik geworden wie ik nu ben, zo heb ik een bepaalde kijk op het leven gekregen. Voordat ik ging boksen deed ik meestal dingen die een ander leuk vond. Met boksen voelde ik: Dit vind ik leuk, dit wil ik doen. Ik begon uiteindelijk mijn eigen mening te vormen." In 1997 werd Poeder wereldkampioen. "Iedereen vierde feest maar ik vond gewoon dat ik het verdiend had, ik heb er erg hard voor getraind. Van het feest heb ik trouwens weinig meegemaakt. Uit voorzorg moest ik, direct na de wedstrijd, naar het ziekenhuis voor onderzoek."

Vergeten

"Ik vraag me wel eens af of het boksen invloed heeft op mijn hoofd. Dan denk ik: Vergeet ik nu een naam door het boksen of is het normaal dat ik dat vergeet? Dat houdt me wel bezig. Mensen om mij heen moeten het ook wel tegen me zeggen als hen wat opvalt. Ik laat me regelmatig controleren om het allemaal in de gaten te houden. Ik wil graag het optimale uit het leven halen!"

Boksen en dood

"Daar is geen angst voor, anders kan je niet gaan boksen. Ik heb een keer iemand kort na het begin van de wedstrijd knock out geslagen, dat vond ik moeilijk. Die jongen moest meteen naar het ziekenhuis, daarna mocht

hij nooit meer boksen. Ik voelde me op dat moment schuldig maar dat hield snel op. Die jongen had al voor deze wedstrijd veel beschadigingen en moest stoppen. Dat is de verantwoordelijkheid van hem en zijn trainer. Natuurlijk praat je er wel over met elkaar in de boksweld, maar niet eens zo veel."

Een jonge fan, die Poeder en zijn collega bokser Oran Delibas erg bewonderde, werd erg ziek. "We zijn nog samen bij hem geweest, wij kenden hem niet maar ik vond het bezoek heel bijzonder. Daarna hebben we allebei een wedstrijd gespeeld en gewonnen. Een dag later overleed de jongen. Ik heb zijn

Don Diego Poeder maakt in 2005 indruk door de ervaren Brit John Keaton uit te schakelen. De strijd duurt slechts een paar minuten. Poeder is hiermee Nederlands Kampioen cruisergewicht.

FOTO: ROEL DIJKSTRA

Uitvaart van fan

De eerste uitvaart in zijn familie was die van zijn oma in Suriname. "Ik heb mijn oma maar één keer gezien, ik kon er niet op tijd naar toe gaan. Wel was ik bij de creoolse uitvaart van een tante, ik weet niet eens zeker of zij echt mijn tante was. Ze was gewoon in mijn leven, al vanaf mijn geboorte. Ik zwaaide altijd naar haar. Bij haar uitvaart liep haar zoon voor de koets, dat maakte veel indruk op mij."

kist mee mogen dragen, dat vond ik een emotioneel moment ook al kende ik deze jongen niet goed."

Juiste keuze!

"Het leven is kiezen, constant de juiste keuzes maken! Dat vind ik belangrijk. Ik heb bijvoorbeeld ook een uitvaart meegemaakt van een jongen met wie ik gebokst heb. Later hoorde ik dat hij in het drugscircuut zat. Als ik dat eerder had ge-

weten dan had ik geen contact meer met hem willen hebben, ook uit angst dat mij of de mensen om mij heen iets zou overkomen. Ik wil graag dat mijn zoon, mijn vriendin, mijn moeder en familie trots op mij zijn, dat ik iets betekenen voor hen. Ik ben gedreven om te leven. Graag presteer ik zodat ik iets na kan laten op papier, voor mijn familie en vooral voor mijn kind. Als ik in deze tijd een keus kan maken om iets te doen wat ik echt leuk vind en waar ik gepassioneerd mee bezig kan zijn, dan ben ik echt blij."

Wensen uitvaart

"Ik heb wel ideeën voor mijn uitvaart maar ik heb mijn wensen niet vastgelegd. Dat wil ik ook niet. Het is voor mij ook leuker dat dit gesprek over leven gaat dan over de dood. Maar, ik moet zeggen dat ik er na dit gesprek zeker over na ga denken en er met mijn vriendin over ga praten." Met zijn moeder spreekt hij er niet over. "Ik vertrouw erop dat zij het goed heeft opgeschreven en dat zij in Suriname begraven zal worden. Maar eerst denk ik maar eens aan haar verjaardag. Ze wordt binnenkort zestig en dat gaan we in Suriname vieren."

Niet dragen

"Ik wil, als het zover is, het liefst in een rode kist met rode voering. Rood zie ik als passie, liefde, dat is belangrijk voor mij. Ze moeten mijn kist voortduwen en niet op de schouders nemen. Ik wil niet op handen gedragen worden en verheven boven de

mensen zijn! Ik wil begraven worden zoals ik heb geleefd, tussen de mensen en niet boven de mensen. Net zoals bij mijn 'tante' hoop ik dat ik in een koets met witte paarden wordt weggebracht en dat mijn zoon ervoor loopt, in een wit pak. Of een stoet met zwarte limousines, lijkt me ook wel mooi. Als mijn zoon oud genoeg is, dan wil ik graag dat hij spreekt. Als ik ooit een eigen sportschool krijg, dan wil ik daar worden opgebaard. Dan moet het wel echt mijn sportschool zijn, met een sfeer waarin mijn passie voelbaar is voor de klanten die er komen. Waar dan de uitvaart is, dan weet ik nog niet. Als het er maar warm en sfeervol is."

Plaatjes

In alles wat Poeder vertelt over zijn uitvaart ziet hij beelden. "Zo denk ik ook, in plaatjes. Dat hoort ook bij mijn vak als filmmaker, mijn nieuwe passie, daar ga ik voor. Na het boksen is het tijd voor iets anders. Ik dirigeer mijn leven op die manier dat ik iets doe wat ik echt leuk vind, waar ik heel veel plezier uit haal én waar ik mijn brood mee kan beleggen. Vooral de boterhammen van mijn zoon. Als ik er niet meer ben dat hoop ik dat hij trots is op mij, hoe mijn vriendin en ik hem hebben opgevoed. Hij hoeft niet naast zijn schoenen te lopen want dat doe ik ook niet."

Reageren

Wilt u reageren op dit interview? Uw reacties zijn welkom via helen.teunissen@matrice.nl

Van wieg tot graf

Om de dood bespreekbaar te maken krijgt elke geïnterviewde, voorafgaand aan het gesprek, de volgende vragen voorgelegd:
 * Wat heeft u het meest geraakt in een uitvaart die u bijwoonde?
 * Welke (heel) bijzondere wens heeft u voor uw uitvaart?
 * Hoe wilt u herinnerd worden tijdens de uitvaart?
 Natuurlijk gaat het gesprek daarmee over het leven: Wie bent u, wat is belangrijk voor u, hoe bent u opgegroeid. Tezamen met de bovengenoemde vragen wordt het daarmee een gesprek over de wieg tot en met het graf...